Iuda - Comentarii Jean Koechlin

1-13 O trâmbiţă poate suna şi numai pentru plăcerea celor ce o ascultă, dar ea trebuie să răsune pentru a-i stimula pe luptători. Iuda ar fi dorit să-i întreţină pe fraţii săi cu subiecte dintre cele mai edificatoare. Însă, în faţa progresului răului care se strecurase deja „printre credincioşi“, slujba lui, un adevărat strigăt de alarmă, s-a mărginit să-i îndemne să lupte cu orice preţ pentru adevăr. Câţi copii ai lui Dumnezeu au nevoie să le fie amintit mereu ABC-ul adevărului creştin, când Duhul ar dori ca ei să se ocupe cu binecuvântări mai înalte (Evrei 5.12)! „Aţi cunoscut toate odată pentru totdeauna…“ (v. 5). Am făcut noi vreun progres sau, dimpotrivă, am dat înapoi, după întoarcerea la Dumnezeu?

Ca şi a doua epistolă a lui Petru, şi epistola lui Iuda foloseşte exemple solemne din Vechiul Testament pentru a ne zugrăvi apostazia morală din zilele din urmă. Aceasta este caracterizată de două trăsături: abandonarea harului, schimbat în desfrânare, şi dispreţul faţă de autorităţi, sub toate formele (2 Petru 2.10,11). Această ultimă tendinţă se afirmă deja în familii, în şcoli şi în viaţa socială şi profesională. Cum ar putea un copil care nu se supune părinţilor să accepte mai târziu autoritatea Domnului?

14-25 Trebuia să ajungem la penultima carte a Bibliei pentru a înţelege ce a descoperit Dumnezeu cu ocazia potopului. Profeţia lui Enoh Îl contemplă pe Domnul venind cu sfinţii Săi pentru judecata celor necredincioşi. Toţi păcătoşii vor da atunci socoteală de toate lucrările lor şi de toate cuvintele lor provocatoare, inclusiv de cârtirile lor. „Ei sunt cârtitori, nemulţumiţi (de soarta lor)…“ (v. 16; 1 Corinteni 10.10), dovadă că necredinţa şi satisfacerea poftelor nu aduc fericire! În ce ne priveşte, să veghem să nu fim nerecunoscători şi nemulţumiţi cu privire la partea pe care ne-a dat-o Domnul. „Dar voi, preaiubiţilor…!“. În mijlocul celor mai grave desfăşurări ale răului, credinciosul are mereu o linie de comportament: zidire reciprocă, rugăciune, aşteptarea Domnului, grijă de fraţi. Duhul Sfânt, Dumnezeu Tatăl şi Domnul nostru Isus Hristos sunt numiţi împreună, ca o asigurare că, din partea divină, nu ne va lipsi nimic (v. 20, 21). Dacă ne poticnim (v. 24), numai noi suntem responsabili, în vreme ce, fiind „păstraţi în Isus Hristos“ (v. 1; Ioan 6.39), noi înşine trebuie să ne păstrăm în bucuria dragostei lui Dumnezeu (v. 21). Da, să gustăm de acum acest „belşug de bucurie“ şi să-I dăm Dumnezeului nostru Mântuitor închinare şi adorare.